

Arrest

nr. 199 074 van 31 januari 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANCRAEYNEST
Avenue de Fidevoye 9
5530 YVOIR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 4 oktober 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 september 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 10 november 2017.

Gelet op de beschikking van 11 december 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat P. VANCRAEYNEST.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van hun onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat ze voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers hun huidige derde asielaanvraag steunen op dezelfde motieven die ze naar aanleiding van hun vorige asielaanvragen hebben uiteengezet, namelijk problemen met en een vrees voor de autoriteiten omwille van verzoeker zijn halfbroer R.E.. Verzoekers stellen dat zij nog steeds niet kunnen terugkeren en dat bij een terugkeer verzoeker zijn problemen met de FSB en MVD zouden herbeginnen. Hun huis wordt nog steeds in het oog gehouden en er wordt regelmatig naar verzoeker zijn verblijfplaats gevraagd.

In het kader van hun eerste asielaanvraag nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus gezien de ongeloofwaardigheid van hun asielmotieven. Deze beslissing en haar motieven werden bij arrest nr. 118 877 van 14 februari 2014 integraal door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Het cassatieberoep bij de Raad van State werd verworpen.

De commissaris-generaal nam hun tweede asielaanvraag niet in overweging. Verzoeker tekende hiertegen beroep aan, hetgeen bij arrest nr. 177 602 van 10 november 2016 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd verworpen. Verzoeker zijn cassatieberoep werd door de Raad van State verworpen.

Ter ondersteuning van hun huidige asielaanvraag leggen verzoekers het volgende document neer: een nieuwe handgeschreven verklaring van verzoeker zijn halfbroer R., die als vluchteling erkend werd in België.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorige asielaanvragen werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hen ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen dat verzoekers naar aanleiding van hun onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengen die hun geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoekers niet aantonen in hun land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend).

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat ze in wezen niet verder komen dan het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, waarmee ze echter deze bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

Waar verzoekers in hun verzoekschrift stellen dat verzoeker zijn moeder en halfbroer als vluchteling werden erkend, en vragen om de toepassing "familiale eenheid" en hierbij verwijzen naar de verblijfskaart van de moeder van verzoeker (stuk 3), wijst de Raad op hetgeen wat bij arrest nr. 177 602 van 10 november 2016 dienaangaande werd gesteld:

"Betreffende verzoekers betoog, zoals hij dat ook eerder al aanhaalde bij (zijn beroepsprocedure en die van zijn vrouw bij de Raad in het kader van) de eerste asielaanvraag, dat zijn moeder en halfbroer als vluchteling werden erkend, wijst de Raad vooreerst naar hetgeen dienaangaande bij voormeld arrest van de Raad nr. 118 877 van 14 februari 2014 werd vastgesteld, met name: "Verzoekende partijen wijzen erop dat de problemen die zij hebben ondervonden nauw verbonden zijn met de problemen die de halfbroer van eerste verzoekende partij heeft gekend. Verzoekende partijen stippen aan dat verwerende partij deze familieband niet betwist en dat de halfbroer van eerste verzoekende partij en diens echtgenote op 25 oktober 2013 als vluchteling werden erkend in België. Hun verklaringen en problemen werden dus geloofwaardig bevonden. Verzoekende partijen leiden hieruit af dat hun asielrelaas dan ook als geloofwaardig dient te worden beschouwd. Verder wijzen verzoekende partijen er nog op dat ook de moeder van eerste verzoekende partij, die haar asielaanvraag samen met hen heeft ingediend, de vluchtelingenstatus heeft verkregen. Verzoekende partijen betogen dat verwerende partij niet motiveert waarom de (half)broer en de moeder van eerste verzoekende partij, die hun asielaanvraag op dezelfde problemen gronden, de hoedanigheid van vluchteling konden bekomen, terwijl dit statuut niet aan hen werd toegekend. 2.2.4.2. De Raad wijst er vooreerst op dat de procedure tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling niet tot doel heeft over te gaan tot de erkenning van dit recht louter en alleen uit eerbiediging voor het gezinsleven, indien hier al in casu sprake van zou zijn. Het principe van eenheid van familie staat immers niet ingeschreven in het Vluchtelingenverdrag van 28 juli 1951. Het doel van de procedure tot erkenning van vluchteling is niet om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te horen bevestigen, doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst omwille van één van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden (RvS 22 april 2003, nr. 118.506). In de bestreden beslissingen wordt op uitvoerige wijze gemotiveerd waarom aan de persoonlijke problemen van eerste verzoekende partij, waarvan zij voorhoudt dat ze gelinkt zijn aan de problemen van haar halfbroer R., totaal geen geloof kan worden gehecht. Tevens motiveert verwerende partij dat de situatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat deze een toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet verantwoordt. Verzoekende partijen kunnen dan ook niet worden gevolgd waar zij opperen dat hun asielrelaas eveneens als geloofwaardig dient te worden beschouwd omdat verwerende partij de asielproblematiek van de halfbroer, schoonzus en moeder van eerste verzoekende partij als geloofwaardig heeft bestempeld en dat zij als vluchteling moeten worden erkend omdat voormelde personen de vluchtelingenstatus hebben verkregen."

De Raad benadrukt dat, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt, elke asielaanvraag individueel dient te worden onderzocht op zijn eigen merites. Elke asielaanvraag dient op individuele basis te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt."

Betreffende verzoekers hun verwijzing naar rechtspraak van deze Raad dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elke asielaanvraag dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

De bijlage 26 van verzoeker en zijn moeder (stuk 2) doen geen afbreuk aan de gedane vaststellingen uit de bestreden beslissingen.

5. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de informatie vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers brengen geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

6. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat ze in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 26 oktober 2017, voeren verzoekende partijen aan dat zij volharden in de middelen van hun verzoekschrift en er willen op wijzen dat de moeder van eerste verzoekende partij en haar halfbroer in België erkend werden als vluchteling. Zij wijzen voorts op de eenheid van familie, het feit dat zij dezelfde elementen en vrees invoeren als hun familieleden, eerste verzoekende partij zware gezondheidsproblemen heeft, hun kind zware gezondheidsproblemen kent, en zij ook zorg dragen voor de moeder die totaal afhankelijk is van hen. Voorts leggen zij via een aanvullende nota een document neer van het "Comité van civiele bijstand" dat hun vrees en vervolging ondersteunen.

Waar verzoekende partijen stellen dat de moeder van eerste verzoekende partij en haar halfbroer in België erkend werden als vluchteling, en voorts wijzen op de eenheid van familie, en het feit dat zij dezelfde elementen en vrees invoeren als hun familieleden, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: "Waar verzoekers in hun verzoekschrift stellen dat verzoeker zijn moeder en halfbroer als vluchteling werden erkend, en vragen om de toepassing "familiale eenheid" en hierbij

verwijzen naar de verblijfskaart van de moeder van verzoeker (stuk 3), wijst de Raad op hetgeen wat bij arrest nr. 177 602 van 10 november 2016 dienaangaande werd gesteld:

“Betreffende verzoekers betoog, zoals hij dat ook eerder al aanhaalde bij (zijn beroepsprocedure en die van zijn vrouw bij de Raad in het kader van) de eerste asielaanvraag, dat zijn moeder en halfbroer als vluchteling werden erkend, wijst de Raad vooreerst naar hetgeen dienaangaande bij voormeld arrest van de Raad nr. 118 877 van 14 februari 2014 werd vastgesteld, met name: “Verzoekende partijen wijzen erop dat de problemen die zij hebben ondervonden nauw verbonden zijn met de problemen die de halfbroer van eerste verzoekende partij heeft gekend. Verzoekende partijen stippen aan dat verwerende partij deze familieband niet betwist en dat de halfbroer van eerste verzoekende partij en diens echtgenote op 25 oktober 2013 als vluchteling werden erkend in België. Hun verklaringen en problemen werden dus geloofwaardig bevonden. Verzoekende partijen leiden hieruit af dat hun asielrelaas dan ook als geloofwaardig dient te worden beschouwd. Verder wijzen verzoekende partijen er nog op dat ook de moeder van eerste verzoekende partij, die haar asielaanvraag samen met hen heeft ingediend, de vluchtelingenstatus heeft verkregen. Verzoekende partijen betogen dat verwerende partij niet motiveert waarom de (half)broer en de moeder van eerste verzoekende partij, die hun asielaanvraag op dezelfde problemen gronden, de hoedanigheid van vluchteling konden bekomen, terwijl dit statuut niet aan hen werd toegekend. 2.2.4.2. De Raad wijst er vooreerst op dat de procedure tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling niet tot doel heeft over te gaan tot de erkenning van dit recht louter en alleen uit eerbiediging voor het gezinsleven, indien hier al in casu sprake van zou zijn. Het principe van eenheid van familie staat immers niet ingeschreven in het Vluchtelingenverdrag van 28 juli 1951. Het doel van de procedure tot erkenning van vluchteling is niet om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te horen bevestigen, doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst omwille van één van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden (RvS 22 april 2003, nr. 118.506). In de bestreden beslissingen wordt op uitvoerige wijze gemotiveerd waarom aan de persoonlijke problemen van eerste verzoekende partij, waarvan zij voorhoudt dat ze gelinkt zijn aan de problemen van haar halfbroer R., totaal geen geloof kan worden gehecht. Tevens motiveert verwerende partij dat de situatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat deze een toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet verantwoordt. Verzoekende partijen kunnen dan ook niet worden gevolgd waar zij opperen dat hun asielrelaas eveneens als geloofwaardig dient te worden beschouwd omdat verwerende partij de asielproblematiek van de halfbroer, schoonzus en moeder van eerste verzoekende partij als geloofwaardig heeft bestempeld en dat zij als vluchteling moeten worden erkend omdat voormelde personen de vluchtelingenstatus hebben verkregen.”

De Raad benadrukt dat, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt, elke asielaanvraag individueel dient te worden onderzocht op zijn eigen merites. Elke asielaanvraag dient op individuele basis te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt.”

De Raad merkt op dat waar verzoekende partijen stellen dat eerste verzoekende partij zware gezondheidsproblemen heeft en hun kind zware gezondheidsproblemen kent, in dit verband voor de beoordeling van deze medische problematieken in het licht van de subsidiaire bescherming een aanvraag moet worden ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bij de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging. In de voorbereidende werken wordt hierover het volgende gesteld: “(...) Vreemdelingen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst of het land waar zij verblijven kunnen, ten gevolge van de rechtspraak van het Europese Hof van de Rechten van de Mens, vallen onder de toepassing van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (onmenselijke of vernederende behandeling). Niettemin was het volgens de regering niet opportuun om aanvragen van vreemdelingen die beweren ernstig ziek te zijn via de asielprocedure te behandelen (...). Het ontwerp stelt dus een verschil in behandeling tussen de ernstig zieke vreemdelingen, die een machtiging tot verblijf in België moeten aanvragen, en de andere personen die de subsidiaire bescherming aanvragen, van wie de situatie in het kader van de asielprocedure wordt onderzocht. (...)”. Verzoekende partijen dienen zich inzake de beoordeling van deze medische problematieken te richten tot de geëigende procedure.

Verzoekende partijen leggen via een aanvullende nota een document neer van het “Comité van civiele bijstand” dat hun vrees en vervolging zou ondersteunen.

De Raad kan slechts vaststellen dat in het document hun ongeloofwaardig bevonden asielrelaas louter wordt herhaald doch geen toelichting wordt gegeven op basis van welke bronnen het relaas werd opgesteld en bevestigd. Aan dit document kan dus geen objectieve bewijswaarde worden toegekend ter ondersteuning van hun relaas. Het document kan verzoekende partijen hun ongeloofwaardig asielrelaas bijgevolg niet herstellen.

In dit document wordt ook verwezen naar een aantal praktijken die voorvallen onder het regime van Ramzan Kadyrov. Een dergelijke verwijzing volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partijen blijven hier in gebreke.

Verzoekende partijen beperken zich voor het overige tot het volharden in de middelen van hun verzoekschrift en de algemene opmerking dat zij zorg dragen voor de moeder die totaal afhankelijk is van hen, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 26 oktober 2017 opgenomen grond. Zij brengen geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen). Bijgevolg brengen verzoekende partijen geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS